

Arrest

nr. 279 543 van 26 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger afkomstig uit Salmas. U bent van Koerdische origine en bent soennitische moslim. U bent sympathisant van de KDPI (Koerdische oppositiepartij in Iran). Tijdens uw middelbare studies raakte u bevriend met een medestudent, X. Rond juli 2019 vroeg X u voor het eerst of u interesse had om voor de KDPI activiteiten te ondernemen. Op 6/01/1399 (Iraanse kalender, omgezet naar westerse kalender 25 maart 2020) schreef u, samen met uw vriend Mohammad, KDPI-gerelateerde slogans op de muren in het dorp Haftvan. Op 18/04/1399 (8 juli 2020) had u

afgesproken met X om samen pamfletten te gaan verspreiden in de regio Islamabad te Salmas. U zette uw moeder en broer H.(...) bij uw overgrootmoeder af en vertrok richting het huis van Mohammed. U pikte hem op en reed samen met hem naar Islamabad. Daar aangekomen spraken jullie af om deze pamfletten elk in een andere buurt te verspreiden. Toen u, zoals afgesproken, 20 minuten na het verspreiden van de pamfletten terug aan uw auto kwam, zag u dat er drie agenten bij de auto stonden. Eén van hen zag u en riep dat u moest blijven staan. Hierop vluchtte u weg. U verschanste zich een 30-tal minuten in een boomgaard in de buurt. Nadien vluchtte u naar de woning van uw overgrootmoeder waar u op 19/04/1399 (9 juli 2020) rond 2 uur 's nachts aankwam. U vertelde uw moeder wat u was overkomen. Jullie wekten M.(...), de oom van uw moeder, die eveneens bij uw grootmoeder aanwezig was en vertelden ook aan hem wat u was overkomen. M.(...) nam u, uw moeder en H.(...) mee naar diens woning in Salmas. Rond 4 uur 's nachts kwamen jullie aan zijn woning aan. Ongeveer twee uren later vertelde M.(...) dat hij van Y.(...), de broer van uw vader, vernomen had dat het Ettelaat (ministerie van informatie) jullie woning was binnengevallen en zij uw vader gearresteerd hadden. Op 21/04/1399 (11 juli 2020) sprak M.(...) met uw vader. Uw vader vertelde hem dat hij door de slechte behandeling van de autoriteiten gewond was geraakt en na twee dagen opsluiting was vrijgelaten. Nog steeds op 21/04/1399 (11 juli 2020) verliet u samen met uw moeder en H.(...) Salmas en reisden jullie naar het dorp Brushkalan. Vijf dagen later, op 26/04/1399 (16 juli 2020) verlieten jullie vandaaruit Iran en staken jullie de grens met Turkije over. Vanuit Turkije reisden jullie verder naar België waar u op 15 september 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 1 maart 2021 nam u deel aan een manifestatie voor de Iraanse ambassade in Brussel ter solidariteit met de politieke gevangenen in Iran. Nadien nam u op 18 maart 2021 ter solidariteit met mensen van Afrin (stad in noord-Syrië) deel aan een betoging in Leuven. Op 13 juli 2021 nam u ter gelegenheid van de verjaardag van dokter Ghasemlou deel aan een manifestatie in de buurt van het station Brussel-Centraal. Nadien nam u op 24 juli 2021 nog deel aan een manifestatie op het Shumanplein waar de gebrekkige drinkwatervoorzieningen in Ahwaz aangekaart werden, was u op 7 augustus 2021 aanwezig op een vergadering van de KDPI in Gent en nam u op 24 september 2021 deel aan een manifestatie voor de Iraanse ambassade in Brussel.

Ter staving van uw relaas legde u volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina van uw shenasnameh (boekje burgerlijke stand), kopieën van de identiteitskaarten van uw ooms (...) en (...), foto's van uw deelname aan 5 manifestaties in België en aan een bijeenkomst van de KDPI in Gent. Via e-mail maakte u op 18 en 28 februari 2022 de link naar een website 'www.kurdistanmedia.com' over alsook een foto die op deze website verscheen waarbij u tussen andere deelnemers te zien bent tijdens een manifestatie aan het station Brussel-centraal.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U kon immers uw problemen in Iran – u vreest dat u omwille van uw activiteiten voor de KDPI in Iran door de Iraanse autoriteiten zal gedood of opgesloten worden (CGVS, p20)- niet aannemelijk maken.

Zo verklaarde u dat M.(...), de oom van uw moeder in de ochtend van 19/04/1399 (9 juli 2020) met uw oom Y.(...), de broer van uw vader, gesproken had omtrent de inval in jullie woning, de arrestatie van uw vader en de inbeslagname van uw paspoort en laptop (CGVS, p10 + p16-17). U kon over dit gesprek tussen M.(...) en Y.(...) –hoewel M.(...) u slechts enkele uren nadat u in diens woning was aangekomen over dit gesprek inlichtte - maar bitter weinig vertellen. Zo wist u vooreerst niet of M.(...) Y.(...) persoonlijk gezien had of deze enkel gebeld had (CGVS, p16). Voorts kon u niet vertellen hoe Y.(...) afwist van de arrestatie van uw vader noch wist u hoe hij op de hoogte was dat uw laptop in beslag werd genomen (CGVS, p17). Ook op de vragen hoeveel personen van de Iraanse autoriteiten betrokken waren bij de inval in uw woning en of zij in burger of uniform gekleed waren, diende u het antwoord schuldig te blijven.

Voorts verklaarde u dat M.(...) ook uw vader, na diens twee dagen durende opsluiting, op 21/04/1399 (11 juli 2020) sprak (CGVS, p18-19). Uw vader zou hem toen verteld hebben dat hij tijdens zijn detentie mishandeld en vernederd werd (CGVS, p18), dat uw pamfletten aan hem werden getoond en dat er hem gevraagd werd –hoewel u eerder tijdens uw persoonlijke onderhoud verklaarde niet te weten welke vragen er aan uw vader werden gesteld (CGVS, p18)- om u en uw moeder aan de Iraanse autoriteiten over te dragen (CGVS, p19). Nog dezelfde dag dat M.(...) dit gesprek met uw vader had zou hij u hierover ingelicht hebben (CGVS, p19). Hierbij valt het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat uw moeder niet eens op de hoogte was van dit gesprek tussen M.(...) en uw vader (CGVS N.(...), p 11). Verder kon u niet vertellen of M.(...) uw vader op 21/04/1399 (11 juli 2020) in levende lijve gesproken had of enkel telefonisch (CGVS, p19). U bevroeg M.(...) hieromtrent niet omdat u vermoedde dat hij naar uw vader zou gegaan zijn waarbij u aanvullend verklaarde dat u pas tijdens uw persoonlijke onderhoud aan de mogelijkheid dacht dat M.(...) uw vader ook telefonisch zou kunnen gesproken hebben (CGVS, p19). U wist evenmin naar waar uw vader na diens arrestatie werd overgebracht noch waar hij twee dagen lang werd opgesloten. Voorts kon u niet vertellen –hoewel u bezorgd was over uw vader - welke verwondingen uw vader zou opgelopen hebben door zijn mishandelingen (CGVS, p17-18). U wist evenmin of er voorwaarden waren aan de vrijlating van uw vader (CGVS, p18). U vroeg bovenstaande zaken nooit aan M.(...) omdat u bezorgd was en er niet aan dacht dit te vragen (CGVS, p17-18). Echter, niettegenstaande uit uw verklaringen blijkt dat u (veelal onrechtstreeks) nog contact heeft met uw vader, blijkt nergens uit uw verklaringen dat u achteraf heeft gepoogd uw vader hieromtrent te bevragen. Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Overigens kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/ haar vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst. Daarenboven, dat u nadat de Iraanse autoriteiten uw voertuig waarin pamfletten van de KDPI lagen, ontdekt hadden, geen stappen ondernam om uw vader te verwittigen van de situatie en hem in te lichten omtrent uw laptop, waarop linken stonden naar de KDPI, zodat hij die kon verbergen of er zich van ontdoen (CGVS, p18-19), houdt geen steek. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u nooit gedacht had dat uw vader iets zou overkomen en dat u zo bang was dat u niet aan dergelijke zaken dacht kan-gelet op de Iraanse context waarin opposanten van het regime zwaar kunnen worden aangepakt - bovenstaande zienswijze niet ombuigen (CGVS, p 18-19).

Ook over uw eigen lot kon u bitter weinig vertellen. Zo wisten noch u noch uw moeder of er een gerechtelijke procedure tegen jullie was opgestart, of er convocaties voor jullie werden opgestuurd en of jullie reeds veroordeeld waren bij verstek. Noch u, noch uw moeder vroegen ooit iemand in Iran om zich hieromtrent te informeren (CGVS, p20 + CGVS N.(...), p11). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u niemand in gevaar wou brengen (CGVS, p20), kan bezwaarlijk als een afdoende reden worden beschouwd. Gelet op het voorhanden zijn van allerlei individuele en anonieme communicatiemiddelen (GSM, internet, fax...), had u immers de mogelijkheid om familieleden, een advocaat of andere vrienden die volledig los staan van de door u aangehaalde problematiek, te contacteren met het verzoek om de stand van zaken voor u na te gaan.

Het feit dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dat er een inval in uw woning was, uw vader hierbij gearresteerd werd en uw pamfletten hem tijdens zijn detentie werden voorgelegd, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw politieke activiteiten die u voor de KDPI in Iran zou gehad hebben. Dit blijkt tevens uit onderstaande vaststellingen. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u een jaar voor uw vertrek uit Iran –wat rond **juli 2019** dient gesitueerd te worden- met uw activiteiten voor de KDPI begon (CGVSvragenlijst; vraag 3.3). Tijdens uw persoonlijke onderhoud verklaarde u echter dat uw eerste politieke activiteit op **6/01/1399 (25 maart 2020)** was (CGVS, p5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, repliceerde u dat u bij de DVZ verklaard had dat u één jaar voor uw vertrek uit Iran voorstellen had gekregen om samen te werken met de KDPI (CGVS, p21). Deze verklaring kan echter niet als een afdoende uitleg worden beschouwd, gelet op de vaststelling dat uw verklaringen u voor de Dienst Vreemdelingenzaken werden voorgelezen en u ze ter goedkeuring ondertekende. Bovendien wist uw moeder niet of u buiten het uitdelen van pamfletten op 18/04/1399 (8 juli 2020) ooit andere politieke activiteiten in Iran zou gehad hebben. Dat uw moeder hieromtrent verklaarde dat zij er nooit aan gedacht had u over uw politieke activiteiten in Iran te bevragen (CGVS N.(...), p5), houdt in alle redelijkheid geen steek. Immers, het waren net uw politieke activiteiten die er voor gezorgd zouden hebben dat zij samen met haar twee zonen Iran diende te ontvluchten.

Gezien er geen geloof meer kan worden gehecht aan de inval in uw woning op 19/04/1399 (9 juli 2020) kan er evenmin nog geloof worden gehecht aan het feit dat de paspoorten van u en uw moeder bij deze inval door de Iraanse autoriteiten in beslag zouden genomen zijn (CGVS, p10 + CGVS N.(...), p7). Deze vaststelling doet dan ook sterk vermoeden dat u en uw moeder jullie paspoorten doelbewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties omdat hier mogelijks informatie (zoals bijvoorbeeld een legaal vertrek of een eerdere vertrekdatum) in staat die niet met jullie verklaringen die jullie op het Commissariaat-Generaal aflegden overeenstemmen.

De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald om de redenen waarom u uw land verlaten hebt, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van uw in België gevoerde politieke activiteiten onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel en geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw ongeloofwaardige verklaringen maakt u die beoordeling onmogelijk. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/ moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat politieke activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden. Dat er aan uw activiteiten voor KDPI en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht vormt een negatieve indicatie voor de oprechtheid van uw (voortgezette) politieke engagement na aankomst in Europa.

Dat u in België sympathisant bent van de KDPI en in het kader hiervan politieke activiteiten ontplooit en u deze politieke activiteiten linkt aan uw (politieke) activiteiten in Iran, terwijl deze activiteiten in Iran niet geloofwaardig zijn, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België politiek actief te zijn geen enkel geloof gehecht kan worden en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België politiek actief bent. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als sympathisant van KDPI zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving. Betreffende uw deelnames aan protestacties en één vergadering in België, die u aan de hand van foto's staft (doc 1, 2, 3, 4, 5 & 6), blijkt bovendien uit uw verklaringen dat u louter een gewone deelnemer was en u niet met de pers gesproken of geen speech gegeven heeft (CGVS, p7). Gelet op deze bevindingen over uw beperkte politieke activiteiten/profiel –en het opportunistische karakter ervan– in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. U erkende overigens niet te weten of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw politieke activiteiten in België (CGVS, p8).

Wat betreft uw Facebookprofiel (<https://www.facebook.com/erfan.sedighi.77>), waar u politieke posts plaatst (CGVS, p4), kan worden opgemerkt dat een eerste dergelijke post pas dateert van 29 oktober 2020. Aangezien hierboven reeds is gebleken dat uw politieke betrokkenheid uiterst beperkt is en een opportunistisch karakter vertoont, blijkt uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran uw politiek getinte facebookpost te wissen. Zoals hierboven reeds werd gesteld blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers of voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet en dient er herhaalt te worden dat u verklaarde niet te weten of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten in België (CGVS, p8).

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Aan uw identiteit en nationaliteit worden in deze beslissing immers niet getwijfeld. De kopieën van de identiteitskaarten van uw ooms (...) en (...) tonen uw familieband aan met erkende vluchtelingen in België. Echter, het loutere feit dat zij als vluchteling erkend werden, betekent niet dat er ook in uw geval beslist moet worden tot toekenning van een beschermingsstatuut. Uit het geheel van de vaststellingen blijkt op afdoende wijze dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde een internationale beschermingsnood bestaat. Betreffende de foto, waarop u te zien bent tijdens een manifestatie aan Brussel-Centraal, die op de website 'www.kurdistanmedia.com' verscheen, dient er opgemerkt te worden dat u –zoals eerder reeds gesteld- geen concrete aanwijzingen heeft dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw politieke activiteiten in België en dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker betoogt dat hij het niet eens is met de bestreden beslissing. De Raad leidt hieruit af dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

"Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U kon immers uw problemen in Iran – u vreest dat u omwille van uw activiteiten voor de KDPI in Iran door de Iraanse autoriteiten zal gedood of opgesloten worden (CGVS, p20)- niet aannemelijk maken.

Zo verklaarde u dat M.(...), de oom van uw moeder in de ochtend van 19/04/1399 (9 juli 2020) met uw oom Y.(...), de broer van uw vader, gesproken had omtrent de inval in jullie woning, de arrestatie van uw vader en de inbeslagname van uw paspoort en laptop (CGVS, p10 + p16-17). U kon over dit gesprek tussen M.(...) en Y.(...) –hoewel M.(...) u slechts enkele uren nadat u in diens woning was aangekomen over dit gesprek inlichtte - maar bitter weinig vertellen. Zo wist u vooreerst niet of M.(...) Y.(...) persoonlijk gezien had of deze enkel gebeld had (CGVS, p16). Voorts kon u niet vertellen hoe Y.(...) afwist van de arrestatie van uw vader noch wist u hoe hij op de hoogte was dat uw laptop in beslag werd genomen (CGVS, p17). Ook op de vragen hoeveel personen van de Iraanse autoriteiten betrokken waren bij de inval in uw woning en of zij in burger of uniform gekleed waren, diende u het antwoord schuldig te blijven. Voorts verklaarde u dat M.(...) ook uw vader, na diens twee dagen durende opsluiting, op 21/04/1399 (11 juli 2020) sprak (CGVS, p18-19). Uw vader zou hem toen verteld hebben dat hij tijdens zijn detentie mishandeld en vernederd werd (CGVS, p18), dat uw pamfletten aan hem werden getoond en dat er hem gevraagd werd –hoewel u eerder tijdens uw persoonlijke onderhoud verklaarde niet te weten welke vragen er aan uw vader werden gesteld (CGVS, p18)- om u en uw moeder aan de Iraanse autoriteiten over te dragen (CGVS, p19). Nog dezelfde dag dat M.(...) dit gesprek met uw vader had zou hij u hierover ingelicht

hebben (CGVS, p19). Hierbij valt het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat uw moeder niet eens op de hoogte was van dit gesprek tussen M.(...) en uw vader (CGVS N.(...), p 11). Verder kon u niet vertellen of M.(...) uw vader op 21/04/1399 (11 juli 2020) in levende lijve gesproken had of enkel telefonisch (CGVS, p19). U bevroeg M.(...) hieromtrent niet omdat u vermoedde dat hij naar uw vader zou gegaan zijn waarbij u aanvullend verklaarde dat u pas tijdens uw persoonlijke onderhoud aan de mogelijkheid dacht dat M.(...) uw vader ook telefonisch zou kunnen gesproken hebben (CGVS, p19). U wist evenmin naar waar uw vader na diens arrestatie werd overgebracht noch waar hij twee dagen lang werd opgesloten. Voorts kon u niet vertellen –hoewel u bezorgd was over uw vader - welke verwondingen uw vader zou opgelopen hebben door zijn mishandelingen (CGVS, p17-18). U wist evenmin of er voorwaarden waren aan de vrijlating van uw vader (CGVS, p18). U vroeg bovenstaande zaken nooit aan M.(...) omdat u bezorgd was en er niet aan dacht dit te vragen (CGVS, p17-18). Echter, niettegenstaande uit uw verklaringen blijkt dat u (veelal onrechtstreeks) nog contact heeft met uw vader, blijkt nergens uit uw verklaringen dat u achteraf heeft gepoogd uw vader hieromtrent te bevragen. Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Overigens kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/ haar vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst. Daarenboven, dat u nadat de Iraanse autoriteiten uw voertuig waarin pamfletten van de KDPI lagen, ontdekt hadden, geen stappen ondernam om uw vader te verwittigen van de situatie en hem in te lichten omtrent uw laptop, waarop linken stonden naar de KDPI, zodat hij die kon verbergen of er zich van ontdoen (CGVS, p18-19), houdt geen steek. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u nooit gedacht had dat uw vader iets zou overkomen en dat u zo bang was dat u niet aan dergelijke zaken dacht kan-gelet op de Iraanse context waarin opposanten van het regime zwaar kunnen worden aangepakt - bovenstaande zienswijze niet ombuigen (CGVS, p 18-19).

Ook over uw eigen lot kon u bitter weinig vertellen. Zo wisten noch u noch uw moeder of er een gerechtelijke procedure tegen jullie was opgestart, of er convocaties voor jullie werden opgestuurd en of jullie reeds veroordeeld waren bij verstek. Noch u, noch uw moeder vroegen ooit iemand in Iran om zich hieromtrent te informeren (CGVS, p20 + CGVS N.(...), p11). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u niemand in gevaar wou brengen (CGVS, p20), kan bezwaarlijk als een afdoende reden worden beschouwd. Gelet op het voorhanden zijn van allerlei individuele en anonieme communicatiemiddelen (GSM, internet, fax....), had u immers de mogelijkheid om familieleden, een advocaat of andere vrienden die volledig los staan van de door u aangehaalde problematiek, te contacteren met het verzoek om de stand van zaken voor u na te gaan.

Het feit dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen dat er een inval in uw woning was, uw vader hierbij gearresteerd werd en uw pamfletten hem tijdens zijn detentie werden voorgelegd, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw politieke activiteiten die u voor de KDPI in Iran zou gehad hebben. Dit blijkt tevens uit onderstaande vaststellingen. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u een jaar voor uw vertrek uit Iran –wat rond **juli 2019** dient gesitueerd te worden- met uw activiteiten voor de KDPI begon (CGVSvragenlijst; vraag 3.3). Tijdens uw persoonlijke onderhoud verklaarde u echter dat uw eerste politieke activiteit op **6/01/1399 (25 maart 2020)** was (CGVS, p5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, repliceerde u dat u bij de DVZ verklaard had dat u één jaar voor uw vertrek uit Iran voorstellen had gekregen om samen te werken met de KDPI (CGVS, p21). Deze verklaring kan echter niet als een afdoende uitleg worden beschouwd, gelet op de vaststelling dat uw verklaringen u voor de Dienst Vreemdelingenzaken werden voorgelezen en u ze ter goedkeuring ondertekende. Bovendien wist uw moeder niet of u buiten het uitdelen van pamfletten op 18/04/1399 (8 juli 2020) ooit andere politieke activiteiten in Iran zou gehad hebben. Dat uw moeder hieromtrent verklaarde dat zij er nooit aan gedacht had u over uw politieke activiteiten in Iran te bevragen (CGVS N.(...), p5), houdt in alle redelijkheid geen steek. Immers, het waren net uw politieke activiteiten die er voor gezorgd zouden hebben dat zij samen met haar twee zonen Iran diende te ontvluchten.

Gezien er geen geloof meer kan worden gehecht aan de inval in uw woning op 19/04/1399 (9 juli 2020) kan er evenmin nog geloof worden gehecht aan het feit dat de paspoorten van u en uw moeder bij deze inval door de Iraanse autoriteiten in beslag zouden genomen zijn (CGVS, p10 + CGVS N.(...), p7). Deze vaststelling doet dan ook sterk vermoeden dat u en uw moeder jullie paspoorten doelbewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties omdat hier mogelijks informatie (zoals bijvoorbeeld een legaal vertrek of

een eerdere vertrekdatum) in staat die niet met jullie verklaringen die jullie op het Commissariaat-Generaal aflegden overeenstemmen.

De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn van die aard dat ze het onmogelijk maken om zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald om de redenen waarom u uw land verlaten hebt, op uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en op het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van uw in België gevoerde politieke activiteiten onmogelijk maken. Het is immers voor dit laatste van primordiaal belang een reëel en geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw ongeloofwaardige verklaringen maakt u die beoordeling onmogelijk. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/ moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat politieke activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden. Dat er aan uw activiteiten voor KDPI en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht vormt een negatieve indicatie voor de oprechtheid van uw (voortgezette) politieke engagement na aankomst in Europa.

Dat u in België sympathisant bent van de KDPI en in het kader hiervan politieke activiteiten ontplooit en u deze politieke activiteiten linkt aan uw (politieke) activiteiten in Iran, terwijl deze activiteiten in Iran niet geloofwaardig zijn, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België politiek actief te zijn geen enkel geloof gehecht kan worden en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België politiek actief bent. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als sympathisant van KDPI zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving. Betreffende uw deelnames aan protestacties en één vergadering in België, die u aan de hand van foto's staft (doc 1, 2, 3, 4, 5 & 6), blijkt bovendien uit uw verklaringen dat u louter een gewone deelnemer was en u niet met de pers gesproken of geen speech gegeven heeft (CGVS, p7). Gelet op deze bevindingen over uw beperkte politieke activiteiten/profiel –en het opportunistische karakter ervan– in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. U erkende overigens niet te weten of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw politieke activiteiten in België (CGVS, p8).

Wat betreft uw Facebookprofiel (<https://www.facebook.com/erfan.sedighi.77>), waar u politieke posts plaatst (CGVS, p4), kan worden opgemerkt dat een eerste dergelijke post pas dateert van 29 oktober 2020. Aangezien hierboven reeds is gebleken dat uw politieke betrokkenheid uiterst beperkt is en een opportunistisch karakter vertoont, blijkt uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran uw politiek getinte facebookpost te wissen. Zoals hierboven reeds werd gesteld blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers of voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet en dient er herhaalt te worden dat u verklaarde niet te weten of de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten in België (CGVS, p8).

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Aan uw identiteit en nationaliteit worden in deze beslissing immers niet getwijfeld. De kopieën van de identiteitskaarten van uw ooms (...) en (...) tonen uw familieband aan met erkende vluchtelingen in België. Echter, het loutere feit dat zij als vluchteling erkend werden, betekent niet dat er ook in uw geval beslist moet worden tot toekenning van een beschermingsstatuut. Uit het geheel van de vaststellingen blijkt op afdoende wijze dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde een internationale beschermingsnood bestaat. Betreffende de foto, waarop u te zien bent tijdens een manifestatie aan

Brussel-Centraal, die op de website 'www.kurdistanmedia.com' verscheen, dient er opgemerkt te worden dat u –zoals eerder reeds gesteld- geen concrete aanwijzingen heeft dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw politieke activiteiten in België en dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er in verzoekers hoofde geen gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoonbaar dat de motivering in de bestreden beslissing, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Ter verschoning van de vastgestelde gebrekkige kennis geeft verzoeker te kennen dat hij zelf niet aanwezig was bij deze gebeurtenissen, dat hij jong was en in paniek en dat de gebeurtenissen zich in een kort tijdsbestek hebben afgespeeld.

Hiermee overtuigt verzoeker niet aangezien nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij zich achteraf heeft proberen te bevragen. Dat hij deze elementen niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van de aangehaalde vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Overigens kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Verzoekers houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade vanwege de autoriteiten van zijn land van herkomst. Het argument dat hij jong was, in paniek en de gebeurtenissen zich in een kort tijdsbestek hebben afgespeeld kan dan ook niet volstaan ter verschoning. Ook het betoog dat het logisch is dat hij uit de gesprekken met zijn grootvader met wie hij slechts sporadisch contact heeft en de gesprekken zich meestal beperken tot het uitwisselen van groeten en het zich verzekeren dat iedereen het min of meer goed stelt, kan niet volstaan. De vaststelling dat verzoeker zonder enige gegronde reden, geen inspanningen doet teneinde zich te bevragen omtrent de ingrijpende gebeurtenis, die ertoe geleid hebben dat hij zijn land van herkomst heeft moeten verlaten, wijst op een gebrek aan interesse in zijn hoofde en ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verhaal.

Het feit dat niemand verzoekers vader inlichtte nadat de Iraanse autoriteiten verzoekers voertuig waarin pamfletten van de KDPI lagen, ontdekt hadden, acht de Raad ook niet aannemelijk. Verzoekers verklaring in het verzoekschrift dat hij jong was en in paniek en bijgevolg alleen gefocust was om zichzelf in veiligheid te brengen, kan niet overtuigen. Het is niet aannemelijk dat niemand van verzoekers familie eraan dacht om zijn vader op de hoogte te brengen en dit gelet op de Iraanse context waarin opposanten van het regime zwaar kunnen worden aangepakt.

Verzoeker meent dat het een detail is of er formeel een procedure of niet is opgestart aangezien dit niet vereist is om hem bij terugkeer onmiddellijk op te pakken en te vervolgen. De vaststelling dat verzoeker geheel onwetend is omtrent de evolutie van zijn persoonlijke problemen zoals het feit of er een gerechtelijke procedure tegen hem is opgestart, of er convocaties werden opgestuurd en of hij reeds veroordeeld was bij verstek wijst op een gebrek aan interesse bij verzoeker en doet ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging. Ook in onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker slechts dat hij niet weet wat de autoriteiten nu concreet tegen hem hebben opgestart. De Raad stelt aldus vast dat verzoeker zich ook na de ontvangst van de bestreden beslissing niet heeft geïnformeerd.

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt daarnaast duidelijk dat de Iraanse autoriteiten over het algemeen geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming, dat deze autoriteiten over het algemeen weinig tot geen aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en dat deze weinig tot geen aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in zijner hoofde in het geheel niet aantoonst of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de beweerde problemen in Iran. Verzoeker reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van zijn activiteiten in Europa en hij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten zou staan.

Waar in het verzoekschrift betwist wordt dat het politieke engagement van verzoeker in België een opportunistische karakter vertoont, en erop gewezen wordt dat verzoeker een gewone deelnemer is en het niet met de pers spreken niet ter zake doet omdat hij zichtbaar is als opposant, dat in de bestreden beslissing de aandacht die het Iraanse regime al dan niet zou schenken aan activiteiten voor de KDPI die uit opportunisme worden ontplooid minimaliseert, en de vraag wordt gesteld hoe de bestreden beslissing denkt aan te tonen dat de deelname aan al deze activiteiten en de aangetoonde interesse voor de partij ook door de Iraanse overheden als louter opportunistisch gekwalificeerd zal worden, beperkt verzoeker zich tot louter beweringen zonder *in concreto* afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen desbetreffend.

Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Verzoeker toont niet aan dat er in Iran sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.5. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF